

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/108/2020
Identifikačné číslo spisu: 8206205002
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8206205002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne SPRAVBYT, s.r.o., so sídlom v Bardejove, Hurbanova 18, IČO: 31 683 061, zastúpenej advokátskou kanceláriou POLÁČEK & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava, proti žalovaným 1/ J. V., bývajúcemu v Z., B. XX, bl. H/3, 2/ W. V., bývajúcej v Z., B. XX, bl. H/3, 3/ BARDBYT, s.r.o., so sídlom v Bardejove, Moyzesova 7, IČO: 36 476 633, 4/ Ing. V. N., bývajúcemu v Z., B. bl. H/3, 5/ MUDr. F. N., bývajúcej v Z., B. bl. H/3, 6/ F. M., bývajúcej v Z., B. XX, bl. H/3, 7/ Mgr. O. W., bývajúcemu v Z., B. Y. XXXX/XX, 8/ Q. G., bývajúcej XXX W. ave M. R., NY XXX/X 9/ S. L., bývajúcej XXXX, M. Dr. I., J. XXXXX, 11/Mgr. W. M., bývajúcemu v Z., B. XX, 12/ Z. M., bývajúcej v Z., B. XX, 13/ E. M., bývajúcej v Z., B. XX, 14/ Mgr. W. M., bývajúcej v Z., B. XX, 15/ V. W., bývajúcemu v Z., B. XX, 16/ Z. W., bývajúcej v Z., B. XX, 17/ O. I., bývajúcemu v Z., B. XX, 18/ S. I., bývajúcej v Z., B. XX, 19/ Ing. R. H., bývajúcemu v Z., B. XX, 20/ K. H., bývajúcej v Z., B. 26, 21/ O. V., bývajúcemu v Z., B. XX, 22/ Z. V., bývajúcej v Z., B. XX, 23/ K. Q., bývajúcej v Z., B. XX, všetci žalovaní právne zastúpení JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom v Bardejove, Andraščíkova 3, o nároky za služby spojené s užívaním bytu, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/215/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 13. júna 2019 sp. zn. 12Co/41/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. júna 2018 č. k. 3C/215/2006-462, v poradí druhým vo vzťahu k žalovaným, resp. ich právnym predchodcom napadnutým rozsudkom, zamietol žalobu žalobkyne a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňa nie je v spore aktívne legitimovaná, nakoľko v rozhodnom období a ani v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku nebola správcou bytového domu H/3, v ktorom sa nachádzajú byty žalovaných 1/, 2/, 4/ až

23/, preto sa s úspechom nemôže domáhať nárokov na plnenia za služby spojené s užívaním týchto bytov od jednotlivých vlastníkov, lebo žiadať takéto plnenia môže iba správca, ktorým je žalovaná 3/, vo vzťahu ku ktorej žalobkyni nevznikol nárok na vydanie bezdôvodné obohatenia pre rozpor s dobrými mravmi a tiež pre premlčanie, vzhľadom na vznesenú námietku zo strany tejto žalovanej.

1.1. Rozhodnutie súd odôvodnil s poukazom § 6, § 8, § 8b, § 10 zákona č. 182/1993 Z. z., § 3, § 100, § 107, § 451, § 454, § 563 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania dôvodil § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 13. júna 2019 sp. zn. 12Co/41/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 CSP) s upresnením, že o výške priznanej náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok I.). Žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2.1. Odvolací súd po nariadení odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, na ktorom zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu v zmysle § 384 ods. 1 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné. Z vykonaného dokazovania mal za jednoznačne preukázané, že na schôdzi vlastníkov bytového domu konanej dňa 21. decembra 2005 za výpoveď zmluvy o výkone správy so žalobkyňou hlasovala nadpolovičná ich väčšina, t. j. 13 z 24 vlastníkov. Písomná výpoveď zmluvy o výkone správy bola žalobkyni doručená dňa 22. decembra 2005 a nikto z prehlasovaných vlastníkov bytov nedal na súd žalobu o neplatnosť rozhodnutia väčšiny vlastníkov bytov. V zmysle písomnej výpovede začala dňom 1. januára 2006 plynúť šesťmesačná výpovedná lehota, ktorá skončila dňa 30. júna 2006 a od dňa 1. júla 2006 novým správcom bytového domu sa stala spoločnosť BARDBYT s.r.o. - žalovaná 3/. Zo zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 21. decembra 2005 bolo zistené, že zmluvu o výkone správy so spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. schválila nadpolovičná väčšina, t. j. 13 vlastníkov bytov, nikto z vlastníkov bytov nebol proti a dvaja vlastníci bytov sa zdržali hlasovania. Konštatoval, že žiadať plnenia za služby spojené s bývaním od vlastníka bytu v bytovom dome môže iba správca bytového domu, ktorým je od 1. júla 2006 žalovaná 3/, a teda žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná na uplatnenie tohto nároku na súde voči vlastníkom bytov. Zmena v osobe správcu nemôže byť na ujmu vlastníkov bytov, ako to ustanovuje § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. Doplnil, že subjekt, ktorý prestal byť správcom bytového domu, prestáva byť daným okamihom v právnom vzťahu s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru a nemôže od neho požadovať akékoľvek nedoplatky. Tieto nároky prechádzajú na nového správcu, ktorý je v právnom vzťahu s vlastníkom a otázka nedoplatkov z minulého obdobia je vecou vysporiadania predchádzajúceho a súčasného správcu, tak ako to upravuje zákon č. 182/1993 Z. z.. Mal teda za to, že žalobkyňa v súčasnosti a ani v čase podania žaloby voči žalovaným vlastníkom nebola správcom bytového domu H/3 a teda nemala postavenie správcu, ktorý výlučne môže vymáhať od vlastníkov nedoplatky.

2.2. K nároku žalobkyne uplatneného voči žalovanej 3/ uviedol, že ak došlo k bezdôvodnému obohateniu sa nového správcu - žalovanej 3/ na úkor starého správcu - žalobkyne tým, že určitú dobu ešte pôvodný správca poskytoval plnenia vlastníkom namiesto správcu nového, hoc už na to nebol právny dôvod (v dôsledku zmeny v subjekte správcu), je potrebné odprieť žalobkyni právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej 3/ (nového správcu) pre rozpor s dobrými mravmi, tak ako to správne uviedol i súd prvej inštancie. Žalobkyňa majúca vedomosť o okolnostiach podmieňujúcich zánik s ňou uzatvorenej zmluvy o výkone správy, aj napriek tejto vedomosti neobozretne pristupovala k poskytovaniu plnení vlastníkom bytov a v podstate týmto svojím nedbanlivým postupom dala príčinu k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne. K vznesenej námietke premlčania žalovanou 3/ uviedol, že túto treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, nie podľa Obchodného zákonníka, tak ako sa žalobkyňa mylne domnieva. Rozhodujúcou tu totiž nie je skutočnosť, že pôvodný správca - žalobkyňa bola držiteľom oprávnenia na podnikanie v oblasti správy bytov a domov, ale posúdenie podstaty spoločenského vzťahu, v ktorom vystupoval. V súdenom spore je z vykonaného dokazovania nepochybné, že žalobkyňa poskytovala v rozhodnom období plnenia vlastníkom bytov bez platnej písomnej zmluvy o výkone správy, teda nie ako správca (tým bola žalovaná 3/), a preto jej konanie a právne postavenie nie je možné posúdiť ako podnikanie a podriaďiť ho Obchodnému zákonníku, ako osobitnému zákonu, upravujúceho právne vzťahy medzi podnikateľmi. Konštatoval, že

nároky žalobkyne, ktoré uplatnila za obdobia rokov 2006 a 2007, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovanou 3/, je potrebné vyhodnotiť aj ako premlčané.

2.3. Návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalobkyne odvolací súd zamietol s poukazom na princíp koncentrácie a neúplnej apelácie. Dôvodil, že na to aby odvolací súd mohol v zmysle návrhu žalobkyne doplniť dokazovanie museli by byť splnené všetky tri zákonom (§ 384 ods. 2 CSP) vyžadované podmienky, a to: 1. návrh na vykonanie dôkazu na súde prvej inštancie, 2. zamietnutie jeho vykonania súdom prvej inštancie a 3. návrh na jeho vykonanie v odvolaní. Práve tretia podmienka, a to návrh na vykonanie dôkazu v odvolaní, aj napriek názoru odvolateľky, naplnená nebola, pretože obsah žalobkyňou podaného odvolania neosvedčuje, že by bola žalobkyňa takýto návrh skutočne v odvolaní urobila. Mal za to, že žalobkyňa ako správca bytového domu H/3 nie je osobou oprávnenou namietať závery schôdze vlastníkov bytov, touto osobou je len prehlasovaný vlastník bytu, pričom žiaden z vlastníkov bytu sa na súd neobrátil, teda márnym uplynutím zákonnej lehoty toto právo zaniklo a závery schôdze vlastníkov bytov sú teda záväzné. Jediný jej návrh na doplnenie dokazovania v odvolaní sa týkal ne/existencii osobitného účtu pre vlastníkov obytného domu H/3 do konca roka 2015, ktorý by spravovala žalovaná 3/, ktorého vykonanie by však nemohlo spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci, preto jeho vykonanie rovnako zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila hrubými procesnými vadami spôsobujúcimi absolútnu zmätočnosť celého odvolacieho konania ale i konaní, ktoré mu predchádzali od roku 2013 až doposiaľ. Zdôraznila, že sa opakovane domáhala vypočutia sporových strán, ktorý návrh súd zamietol. V roku 2013 zomrel žalovaný F. W., v roku 2016 zomrela i F. W.. Za danej procesnej situácie súd naďalej s nimi konal a vyhlasoval rozsudky v tejto veci. Odvolací súd sa to snažil konvalidovať až posledným rozhodnutím, avšak predchádzajúce rozsudky neboli účastníkom doručené, preto nemohli nadobudnúť právoplatnosť. Namiesto toho, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na odstránenie týchto väd vyriešil to tak, že uznesením vyhláseným na jeho pojednávaní dňa 13. júna 2019 pokračoval v konaní s právnymi nástupcami, pričom nesprávne ustálil týchto právnych nástupcov. Dedičmi po zomr. F. W. sa totiž stali Q. G. a Mgr. O. W.. V súvislosti s namietaným žalobkyňa odkázala (tiež citovala) na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/58/2017 a namietala procesnú vadu podľa § 420 písm. f/ CSP.

3.1. V súvislosti s uvedeným dovolacím dôvodom žalobkyňa tiež namieta, že súd prvej inštancie v skorších rozsudkoch nebral do úvahy právny názor v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu, čo je prejavom svojvôle, ktorá odporuje princípu právneho štátu (odkazovala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III ÚS 289/2017, z ktorého i citovala). Dovolateľka citovala i z ďalších rozhodnutí Ústavného súdu SR, týkajúcich sa požiadavky na jasné a zrozumiteľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Zdôraznila, že všeobecné súdy situáciu nesprávne vyhodnotili a v ich hodnoteniach možno vidieť zreteľne prvok prekvapivosti a arbitrárnosti (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 388/2018).

3.2. Dovolateľka ďalej oponovala prehnane formalistickému a tým nespravodlivému prístupu odvolacieho súdu, koncentrujúceho sa na aplikáciu len jednej normy, ktorá je na prospech len jednej procesnej strany. Súdy podľa nej neposúdili mravnosť konania žalovaných, ktorí jej neuhradili svoj záväzok a to ani v rámci jej vzájomného vysporiadania sa so žalovanou 3/. Za nesprávne právne posúdenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie považuje nesprávne právne posúdenie kolízie námietky premlčania s namietaným porušením dobrých mravov, v nadväznosti na porušenie ústavne garantovaného práva vlastníť majetok, a to s dôrazom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a najmä správanie sa samotných žalovaných. Zdôraznila nesprávnu aplikáciu spotrebiteľského práva, ktorá je v rozpore najmä s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 11/2016 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Obdo/16/2017. Vyčíta odvolaciemu súdu, že vyhodnotil kolíziu princípu právnej istoty s právom vlastníť majetok, v konkrétnom prípade v spočívajúcej v uplatnení námietky premlčania a citlivého posúdenia jej rozporu s dobrými mravmi, čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu konkrétnej veci. Zdôraznila, že v intenciách prejednávanej veci nebola rešpektovaná judikatúra súdov (poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/1/2017, 1Sž-o-NS/134/2004, 3Sži/4/2014, rozhodnutia ústavného súdu PL. ÚS 49/2015, PL. ÚS 7/96, I. ÚS 243/07, III. ÚS 289/2017 a rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2253/13). Namietala, že výklad a interpretácia zákona č. 182/1993

Z. z. v tomto spore popierala účel a zmysel príslušných zákonných noriem - najmä pokiaľ ide o otázky nakladania s finančnými prostriedkami a tiež bezpodielového spoluvlastníctva v kontexte bežných vecí. Ústavne neudržateľnými sú aj odôvodnenia premlčania v kontexte realizovaných a poskytovaných služieb, ktoré nemajú žiadnu oporu v texte právneho predpisu a ani v judikatúre. Rozhodnutia súdov nižších inštancií považovala za nepreskúmateľné, nakoľko neobsahujú relevantnú reakciu na námietky žalobkyne ohľadne aktívnej legitímácie, dobrých mravov a premlčania. Namietala, že z pohľadu platnej právnej úpravy treba dôsledne rozlišovať medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s týmto správcom, pričom súdy sa napriek ňou uvádzanej skutočnosti týmto nezaoberali. Na základe týchto dôvodov žalobkyňa žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaní vo svojom písomnom vyjadrení navrhli dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť. Uviedli, že majú za to, že odvolací súd postupoval *lege artis*; správne zistil skutkový stav, na právne posúdenie veci použil správnu právnu normu a aj ju aplikoval v súlade s jej zmyslom a účelom. Rozsudok odvolacieho súdu je podľa nich spravodlivý v súlade s právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. Dovolanie aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Z obsahu podaného dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP v podstatnom vyplynulo (bod 3., 3.1. a 3.2.), že žalobkyňa namietala stratu procesnej subjektivity pôvodne žalovaných manželov W. a konanie bez ich právnych nástupcov zhojené až v napadnutom odvolacom konaní, namiesto vrátenia vecí na odstránenie danej vady prvoinštančného súdu, nerešpektovanie právneho názoru súdom prvej inštancie vysloveného v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu, nevypočutie žalovaných v konaní a tiež prekvapivosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Pokiaľ dovolateľka namietala vadu v konaní prvoinštančného súdu týkajúcu sa zomrelých žalovaných a nekonanie s ich nástupcami (bod 3.) dovolací súd predovšetkým uvádza, že predmetná vada bola odstránená odvolacím súdom, ktorý ďalej konal s právnymi nástupcami skôr zomrelého F. W., ktorí vstúpili do procesných práv tohto žalovaného bez potreby to deklarovať samostatným procesným rozhodnutím, ktoré rozhodnutie v tom čase platný procesný právny predpis zákon č.

99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej „OSP“) vo svojom § 107 ods. 1 nevyžadoval. Po smrti žalovanej F. W. odvolací súd pred rozhodnutím napadnutým rozsudkom uznesením vyhláseným na pojednávaní za prítomnosti právnych zástupcov sporových strán rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami tejto žalovanej podľa § 63 ods. 2 CSP, čím odvolací súd záväzne stanovil okruh subjektov, s ktorými v sporovom konaní konal, čím odstránil procesné nedostatky postupu súdu prvej inštancie. Nakoľko proti danému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné (§ 357 CSP a contrario) a bolo vyhlásené verejne na pojednávaní odvolacieho súdu za prítomnosti zástupcov sporových strán, nebolo ho potrebné sporovým stranám doručovať a tým potom ani vyhotovovať.

17.1. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 420 a § 421 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania; pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska ustanovení § 420 a § 421 CSP.

17.2. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že namietaným procesným postupom žalobcom mohlo prípadne dôjsť k porušeniu procesných práv právnych nástupcov zomrelých žalovaných, avšak nie aj vo vzťahu k žalobkyni, voči ktorej preto nebolo/nemohlo byť znemožnené namietaným pochybením, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu (jej) práva na spravodlivý proces.

18. Dovolateľka namietala i nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu zaujatého v jeho predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach súdom prvej inštancie (ešte pred spojením troch samostatne prejednávanych vecí súdom prvej inštancie na dané spoločné konanie, v ktorom konaní už rozhodli o žalobnom nároku oba sudy nižšej inštancie), podľa ktorého bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zrealizovať dokazovanie zákonným spôsobom a rozhodnutie riadne odôvodniť, ktorý názor prvoinštančný súd nerešpektoval, napriek tomu odvolací súd poprel všetky svoje tvrdenia a na pojednávaní rozhodol napadnutým rozsudkom.

18.1. Dovolací súd v súvislosti s posudzovaním danej vytykanej vady nemôže nebrať na zreteľ § 390 CSP (jeho zmyslom je predovšetkým zrýchliť konanie), v zmysle ktorého i keď sa súd prvej inštancie aj v poradí druhým rozhodnutím, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dopustí takých procesných pochybení, ktoré by inak boli dôvodom na zrušenie v poradí druhého rozhodnutia (§ 389 CSP), musí ich odvolací súd sám odstrániť alebo napraviť v odvolacom konaní. To znamená, že bude jeho povinnosťou preskúmať splnenie procesných podmienok, napraviť nedostatky v procesnom postupe, ktorým súd prvej inštancie porušil právo strany na spravodlivý proces, či doplniť alebo zopakovať dokazovanie. Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie (§ 385 CSP). Výsledkom procesného postupu odvolacieho súdu podľa § 390 musí byť konečné rozhodnutie vo veci (pozri Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str.1307). Odvolací súd sa daným ustanovením (§ 390 CSP) riadil, keď sám odstraňoval na nariadenom pojednávaní procesné pochybenia prvoinštančného súdu (zopakoval dokazovanie, rozhodol o pokračovaní s právnymi nástupcami zomrelých žalovaných a odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s požiadavkami kladenými na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ustanovením § 220 CSP) a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

19. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu tiež vyplýva, že i nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností (namietané žalobkyňou), nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania

vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, v danom prípade žalobkyňou namietané nevypočutie všetkých žalovaných, bez konkretizácie aké procesné následky to malo mať pre dovolateľku, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobkyne) na spravodlivý proces.

20. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 7Cdo/1/2018).

21. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

21.1. Citované ustanovenie je odrazom princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý tvorí súčasť princípu právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Jeho účelom je zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (I. ÚS 736/2016). Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojím v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

22. Aplikácia ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom však prichádza do úvahy výlučne za splnenia dvoch kumulatívnych podmienok, a to 1/ ak žalobou uplatnený procesný nárok treba posúdiť podľa celkom iného („nového“) právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ale iného jeho ustanovenia (iného paragrafu alebo iného jeho odseku), a 2/ ak toto iné zákonné ustanovenie je rozhodujúce pre meritórne rozhodnutie, t. j. že má byť právnym základom, pod ktorý treba subsumovať skutkový stav zistený súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom (§ 384 CSP). Ak nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, odvolací súd nemá povinnosť postupovať v zmysle § 382 CSP, z čoho potom vyplýva, že jeho rozhodnutie nemožno považovať za prekvapivé a takýto jeho postup nemôže viesť k vade znátočnosti a založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP (porov. 3Obdo/1/2019).

23. Dovolací súd po preskúmaní prejednávanej veci dospel k záveru, že v danom prípade odvolací súd nebol povinný postupovať podľa § 382 CSP a vyzývať strany na vyjadrenie k možnému použitiu iného ustanovenia právneho predpisu, pretože odvolací súd žalobou uplatnený nárok právne posúdil zhodne so súdom prvej inštancie. Napokon dovolateľka ani netvrdila, že by v merite veci bolo odvolacím súdom aplikované iné ustanovenie, než aké už bolo aplikované súdom prvej inštancie.

23.1. Dovolací súd v súvislosti s danou námietkou pripomína, že Civilné sporové konanie je kontradiktórnym konaním, v ktorom žalobca tvrdí a preukazuje dôvodnosť podanej žaloby a žalovaný jej dôvodnosť popiera a vyvracia. To znamená, že obidve sporové strany poznali obidve možné alternatívy riešenia ich sporu a mali možnosť argumentovať nielen vo svoj prospech, ale aj zaujať stanovisko, prečo argumenty protistrany považujú za neopodstatnené a nespôsobilé privodiť protistrane úspech v spore.

23.2. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, kedy žalobkyňa mala v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní dostatočný priestor (možnosť), aby poprela a vyvrátila protiargumentáciu žalovaných. Preto pokiaľ odvolací súd na základe ním zisteného skutkového stavu (§ 384 CSP) pristúpil ku gramatickému a logickému výkladu aplikovaných zákonných ustanovení v súde s tými, ktoré odprezentoval i súd prvej inštancie, ale v rozpore s predstavami žalobkyne, nemožno jeho právny záver vnímať ako „nový“, „prekvapivý“ (t. j. založený na inom ustanovení právneho predpisu - inom právnom

dôvode, príp. na skutočnostiach, ktoré sa dovtedy nejavili ako významné), ktorý by v doterajšom konaní nebol vyslovený (odprezentovaný) a ku ktorému by žalobkyňa nemala možnosť zaujať svoje stanovisko.

24. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

24.1. Podľa dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán v neprospech žalobkyne. Predovšetkým odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Súčasťou práva na spravodlivý proces nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24.2. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

25. K námietke nepreskúmateľnosti najvyšší súd uvádza, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení dovolaním napádaného rozsudku, ktorý je potrebné vnímať s rozhodnutím súdu prvoinštančného ako jeden celok, súdy nižších inštancií citovali, resp. sa odvolávali na ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP pritom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa a neposkytol odpoveď na všetky jeho otázky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivo (o aký prípad tu ale nejde).

26. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto ho v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

Dovolanie podľa § 421 CSP

27. Žalobkyňa hneď v úvode dovolania rozoberá prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP v kontexte s ňou označených rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 1Cdo/222/2019, 3Cdo/27-28/2018, 6Cdo/133/2018), ktorý dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia v zmysle uvedených východísk v dovolaní zdarne nevymedzuje. (bod 3.2.)

27.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

28. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

29. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 432 až § 435 CSP.

30. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

31. Dovolací súd plne súhlasí so všeobecnými východiskami prezentovanými v úvodnej časti dovolania z použitej judikatúry najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zároveň dopĺňa, že zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

32. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

33. Dovolací súd je si vedomý neprípustnosti zamerať sa len na jednu vetu, ktorú dovolateľ prípadne v dovolaní označí ako právnu otázku, a izolovať sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod. Právna

otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa 432 CSP sú spojené nádoby, preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktne len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je nutné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, a/ či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie, či b/ ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a/ až c/ avšak len v rovine pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale nie dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (pozri rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 336/2019).

33.1. Dovolaiteľka ale len vo všeobecnej rovine namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie „trpí početnými vadami v zmysle ustanovenia § 421 CSP a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci“. Poukázala na odklon odvolacieho súdu od dlhodobej a ustálenej rozhodovacej činnosti súdov pri právnom posúdení sporu, pričom daný odklon v spojení s prejednávanou vecou bližšie nekonkretizovala. ňou uvádzané rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu sú len všeobecného charakteru, bez priameho skutkového a právneho súvisu s prejednávaným sporom. Kritizovala správnosť právnych úvah odvolacieho súdu, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní (bod 3.2.) Ani pri posudzovaní dovolania žalobkyne podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou bola podľa jej názoru založená prípustnosť ňou podaného dovolania v zmysle § 421 CSP, ako ani to, pod ktorý výpočet prípustnosti dovolania (prípadne i viaceré) podľa uvedeného zákonného ustanovenia svoje dovolanie podradí (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP). Dovolanie žalobkyne v podstate (po obsahovej stránke) predstavuje iba kozmeticky upravenú verziu odvolania, ktoré dovolateľka podala voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia preto neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jej dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.